

Ἡ μικρὰ ἀπόχη, εἶδος μικροῦ ἀλιευτικοῦ δικτύου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τῆς ἡρᾶς ἀπουχάξ' (πιάστηκε ἡ τὰ δίχτυα Πβ. συνών. φρ. ἐπιάστηκε τὴν πόχα) Ζαγόρ. Συνών. ἀπόχι 1, ἀποχίδι.

ἀποχαλάζιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. χαλάζιν, δι' ὃ ἰδ. χαλάζι.

Κῦμα ἔτοιμον νὰ ἐκσπάσῃ, νὰ ἀφρίσῃ ἢ καὶ παφλάσῃ ἤδη.

ἀποχαλακῶνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀποχαυνοῦμαι, ἀποναρκοῦμαι, παραλύομαι ὑπὸ νωθρότητος. Συνών. ἀποχαμνένω 3, ἀποχαρβαλῶνω 2.

ἀποχάλαμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ, παρ' ὃ καὶ ἀποχαλάνω.

Κλαυθμὸς ἰσχυρὸς ἰδίᾳ παιδίου.

ἀποχαλαρῶνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποχαλερῶνω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χαλαρῶνω.

Χαλαρῶ ὀλοτελῶς ἢ ἀρκούντως ἐνθ' ἄν.: Ἐπεχαλάρωσα τὸ ζωνάρι μ' Χαλδ. Συνών. ἀχαμνίζω, ξεσφίγγω.

ἀποχαλασμός ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ.

Παντελὴς καταστροφή, πλήρης ὀλεθρος.

ἀποχάλι τό, ἀμάρτ. ποχάλι Κάσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. χάλι.

Πλόκαμος ὀκτάποδος: Ἄσμ.

Κι ἂν εὖρης κ' εἰς τὴν πλώρη σου τὸν Βλάχο τὸ Μιχάλη θενὰ ἄστῃ ἡ τὰ χέρια του ἀχταποδιοῦ ποχάλι.

ἀποχαλινῶνω ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποχαλινῶ.

Ἀφαιρῶ τὸν χαλινὸν τοῦ ζώου. Συνών. ξεχαλινῶνω.

ἀποχαλκῶνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χαλκῶνω.

Ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν. Συνών. ξεμπακιρῶνω.

ἀπόχαλον τό, Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ μαραμμένα καὶ δὴ ἀπόβλητα φύλλα τῶν κραμβῶν.

ἀποχαλῶ κοιν. ἀποχαλάνω Πόντ. (Σάντ.) ἀπιχαλάνω Καππ. ποχαλῶ Κίμωλ. κ.ά. ἀποχαλινῶ ἐνιαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀποχαλῶ.

1) Χαλῶ τελείως, καταστρέφω, φθείρω κοιν.: Πῆγε νὰ διορθώσῃ τὸ ρολοὶ καὶ τ' ἀποχάλασε. Τ' ἀποχάλασε τὸ σπῆτι κοιν. || Ἄσμ.

Τραυλίζε βορρὰς ἀέρας καὶ τὰ σκόρπισε

κ' ἡ φουρτούνα τοῦ πελάου τ' ἀποχάλασε

Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. καταστρέφομαι, φθείρομαι ἐξ ὀλοκλήρου κοιν. καὶ Καππ.: Γιὰ νὰ μὴν ἀποχαλάσουνε τὰ σταφύλια τὰ τρυγοῦνε τώρα. Ἀποχάλασε τὸ ρημαδιακὸ κοιν. || Ἄσμ.

Ὀλημεριᾶς ἐχτίνισκαν, τὴ νύχτ' ἀπιχαλάνει

(τὸ κτιζόμενον γεφύρι) Καππ. 2) Μεταφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς σίνηθ.: Ἀποχάλασε αὐτὸ τὸ παιδί. Συνών. ἀποχαρβαλῶνω 3. 3) Μέσ. καταβάλλομαι, ἀποκάμνω Θῆρ. κ.ά.: Σὰν ἀποχαλασμένη εἶναι ἀπὸ τὴν κακοπάθεια Θῆρ. Συνών. χαλῶ. 4) Κλαίω ἀπὸ καρδίας, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίου Πόντ. (Σάντ.)

ἀποχαμηλὰ ἐπίρρ. κοιν. ἀποχαμπηλὰ Πελοπν. (Μάν.) ἀπουχαμ'λὰ βόρ. ἰδιῶμ. ἀπουχαμπ'λὰ πολλαχ. βορ. ἰδιῶμ. ἀποχαμελὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χαμηλὰ.

Ἐκ τῶν χαμηλῶν μερῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποχαμηλὰ πέρασε - φάνηκε κττ. κοιν. Ἀποχαμελὰ ἔρται ἕναν λαλίαν (ἔρχεται μία φωνή) Χαλδ. Ἀντίθ. ἀποψηλὰ.

ἀποχαμνένω Πελοπν. (Μάν.) ἀποχαμνύνω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἀχαμνένω, παρ' ὃ καὶ χαμνύνω.

1) Καθιστῶ τι πυκνότερον τὴν σύστασιν πρότερον ὄν ὑδαρές, ἐπὶ φαγητοῦ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Βάλον ὀλίγον ἀλεύρ' ἡ σὸ φαεῖν κι ἀποχάμνυνον ἀτο (βάλε ὀλίγον ἀλευρον εἰς τὸ φαγητὸν κτλ.) Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ εἶμαι ὑδαρὴς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ φαεῖν ἐπεχάμνυνε Χαλδ. 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ τινα τελείως Πελοπν. (Μάν.): Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀποχαμνένει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀμτβ. ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι τελείως: Μὰ τί ἐπαθες ἐσὺ κι ἀποχαμνένεις; Ἀποχάμνυνε ἀποχάμνυνε ὥσπου πέθανε.

3) Μέσ. παραλύονται αἱ δυνάμεις μου, ἀποχαυνοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποχαλακῶνω.

ἀποχαμνυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαμνένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι τελείως: Ὁ γέρος ὅλο κι ἀποχαμνυνέσκει τὸν τελευταῖο καιρό.

ἀποχάμω ἐπίρρ. κοιν. ἀποχάμου πολλαχ. ἀπουχάμου βόρ. ἰδιῶμ. ἀποχάμαι ἐνιαχ. ἀποχάμαις Δ.Κρήτ. πόχamai Κύπρ. ἀπόχama Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χάμω.

1) Ἐκ τοῦ ἐδάφους κοιν.: Σήκωσε τὸ βιβλίον ἀποχάμω. Τὸ πῆρα ἀποχάμω. 2) Ἐντελῶς χαμαί, κατάχαμα Λεξ. Δημητρ. 3) Μέχρι γῆς Κύπρ.: Ἐχαλάσαν τοὺς τοίχους οἱ αἶγες τὸ ἔμεινεν τ' ἀμπέλιν σου πόχamai (μέχρι γῆς ἐνν. ἀπεριτείχιστον).

ἀποχαντέβλωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαντεβλῶνω.

1) Ἐξάρθρως, διάλυσιν τῶν ἐξ ὧν σύγκειται τι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ξεχαρβαλῶμα. 2) Ἐξάντλησις Πόντ. (Σάντ.)

ἀποχαντεβλῶνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Ἐξάρθρῶ, διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐσურεν κ' ἐπεχαντέβλωσεν τὴν κάλτσαν Τραπ. Ἐπεχαντεβλῶθεν τὸ καλάθ' αὐτόθ. || Φρ. Κρούω κι ἀποχαντεβλῶνω σε! (ἀπειλή) αὐτόθ. Συνών. ξεχαρβαλῶνω. 2) Μέσ. ἐξαντλοῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

***ἀποχάνω** (I), ὁρ. ἀπόχana Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπόχασα Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. ἀποχάνομαι ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 4,119 ἀπουχάνουμι Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χάνω (I).

1) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ., μένω μὲ στόμα ἀνοικτόν, μένω ἐκστατικός, ἐξίσταμαι Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.): Ἀπουχάθ' κι νὰ τ'ν κοιτάς Ἀδριανούπ. Οὐ δράκους θάμαξι κι τὸν ἐγλιπι καλά καλά. —Τί ἀπόχασις νὰ μὴ γλέπς; (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποχαῖλῶνομαι 1. 2) Μέσ. περιπίπτω εἰς κωματώδη κατάστασιν, μένω ἀναίσθητος Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

— ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν. : Οὐ ἄρρουσιους ἀπονχάθ'κι Ἀδριανούπ. Τότις ἡ Καργανὴ γνώρ'σι τοῦ δαχτ'λίδ' τ'ς μη-
τρυνῆς τ'ς κ' εἶπι, τοῦτον εἶνι ποῦ μὴ φαρμάκονοι, γιὰτι
τόμ' τό 'βανα ἀπονχάθ'κα (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Μὰ τοεκουρεῖ
βαρεῖ ἐπρόλαβε ν' ἀφῆσθ' ἄνωγ' τῆς καὶ κυλίστηκε 'ς τὰ χιόνια
ἀποχαμένος ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.

ἀποχάνω (Π) Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. 'ποχάν-νω Κύπρ.
'ποχάζω Κύπρ. Μέσ. ἀποχάνομαι Μποῆμ Ἀγριολούλ. 125.
'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χάνω (Π).

Α) Ἐνεργ. **1)** Χάνω, ἀποβάλλω Κύπρ. : 'Ἐπόχασεν
ὁ φοῦρνος ἀπὸ τὴν πυράν του (ἐνν. μέρος). **β)** Ἀποβάλλω,
χάνω μέρος τῆς θερμότητός μου Κύπρ. : 'Ανοιχτόν τὸ λου-
τρὸν 'ποχάν-νει αὐτόθ'. 'Ποχάζει ἡ ἐπόχασεν ὁ φοῦρνος αὐτόθ'.
'Ο φοῦρνος ἐν 'ποχαμένος τῶν σὺν κάθεται τὸ 'ἐν φουρνί-
ζεις ; αὐτόθ'. Συνών. ἀποφύρω **2.** **γ)** Ἐξατμίζομαι,
ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Κύπρ. : 'Θεν-νὰ 'ποχάσθ' ἡ ραιδὴ
ξησιούπ-πωτη. Συνών. ξεθυμαίνω. **2)** Χάνω ἐξ ὅλο-
κλήρου, χάνω τὰ ἀπομείναντα Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. :
'Απόχασε τὰ λεφτά του 'ς τὸ παιγνίδι Λεξ. Δημητρ.

Β) Μέσ. **1)** Χάνομαι ἐντελῶς, ἐξαφανίζομαι Μποῆμ
ἐνθ' ἄν. : 'Αποχάνουντιαν ὁ ἥλιος πέρα μακρὰ πρὸς τὸ νησί.
2) Φθίνω Κρήτ. Συνών. λειώνω.
Μετοχ. ἀποχαμένος. **1)** Ἐντελῶς κατεστραμμένος Λεξ.
Δημητρ. **2)** Ὁ εἰς ἀκολασίαν ἐκπεσὼν Λεξ. Δημητρ.

ἀπόχαρα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ.
Βλαστ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
1) Στέρησις, ἔλλειψις χαρᾶς, λύπη, ἀπογοήτευσις Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. : 'Ἡ χαρὰ ἐγέν'τον
ἀπόχαρα Τραπ. || Φρ. Χαρὰ χαρὰ καὶ ἀπόχαρα (ὅταν χαίρη τις
καὶ ἔπειτα ἀπογοητεύεται) Χίος. **2)** Ματαιώσις χαρᾶς,
ἡτοι γάμου Πόντ. (Χαλδ.) : 'Θὰ ἐγνναίκεν κ' ἐέντον ἀπόχαρα.

ἀπόχαρα ἐπίρρ. Λεξ. Κορ. Μπριγκ.
'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.
Μετὰ τὴν χαράν, τὸν γάμον.

ἀποχάραγα ἐπίρρ. Ἀθῆν.
'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαράζω.
Λίαν πρωί, μόλις χαράξῃ : Σηκώνομαι ἀποχάραγα. Συνών.
ἀποχαρρυγῆς.

ἀποχαρρυγῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀποχαρῆ Λεξ. Δημητρ.
ἀποχαρῆ Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποχαρρυγῆς.
Τὸ τέλος τοῦ χαράγματος τῆς μυλόπετρας ἔνθ' ἄν. :
Εἶμ' ἀπὸν 'ς τ'ν ἀποχαρῆ, θ' ἀλέης τοῦ σ'τάρ' σ' Αἰτωλ.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.
Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Κορ. ἀποχαρῆς Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀποχαρῆς Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) 'ποχαρῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. "Ορ.)
'ποχαρῆς Εὐβ. ("Ορ.) 'πουχαρῆς Εὐβ.

'Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
1) Μετὰ τὸ χάραγμα τῆς μυλόπετρας ἡ με νεωστὶ χα-
γμένης τὰς μυλόπετρας ἔνθ' ἄν. : 'Ο μύλος εἶναι ἀποχαρῆς
Κεφαλλ. Μάν. κ.ά. "Ερριξε τὸ γέννημα ἀποχαρῆς. Οὐ
μύλους εἶναι ἀποχαρῆς καὶ δὲ φκειάν' καλὸ ἀλεύρ' Αἰτωλ.
2) Μετὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν χαράζουσιν ἡ χαρᾶς κύνουν
τὰς σταφιδαμπέλους ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ κορμοῦ δακτυ-
λιοειδῆ φλοιὸν διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου Πελοπν. (Τριφυλ.) :
Φρ. 'Αποχαρῆς ! (ἐπὶ πάσης ἐργασίας ἀναβαλλομένης νὰ
ἐκτελεσθῇ μετὰ τὸ χαράκι).

ἀποχαρρυγίδι τό, ἀμάρτ. ἀποχαρῆδι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

'Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποχαρρυγῆ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.
Πληθ., τὰ μετὰ τὸ χάραγμα τοῦ μύλου ἐπ' αὐτοῦ ἀπο-
μένοντα τεμαχίδια τῶν λίθων ἔνθ' ἄν. : Ν' ἀλέσθ' ἄλλος
πρῶτα, γιὰτι θὰ μοῦ γεμίσης τ' ἀλεύρι ἀποχαρῆδια Βούρβουρ.

ἀποχαράκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαράκωνω.
Τὸ μειδίωμα δι' ἡμιανοιγμένων χειλέων.

ἀποχαρᾶκωνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαράκωνω.

1) Ἡμιανοίγων τὰ χεῖλη μειδιῶ Πόντ. (Σάντ.) **2)** Πε-
ραίνω τὸ χαράκωμα, τὴν χάραξιν εὐθειῶν διὰ τοῦ κανόνος
σύνθηθ. : 'Αποχαράκωσα τὸ τετραδίον. **3)** Περαινῶ τὴν
διὰ μαχαιριδίου ἀφαίρεσιν δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορ-
μοῦ ἡ τῶν κληματῶν σταφιδαμπέλου Λεξ. Δημητρ. :
'Αποχαράκωσα τὴ σταφίδα. Μετοχ. οὐδ. ἀποχαρᾶκωμένο
= καχεκτικόν, φθίνον, ἐπὶ πεύκου (ἐκ τοῦ ἐπανειλημ-
μένου χαρᾶκωματος πρὸς ρητινοσυλλογὴν) Λεξ. Δημητρ.

ἀποχάραμα τό, Πελοπν. (Οἶν.)

'Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀποχαράζω.
Τὸ ἄλευρον ποῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μύλου εὐθὺς μετὰ
τὸ χάραγμα τῶν μυλοπετρῶν καὶ περιέχει ἀναγκαίως καὶ
μικρὰ λιθάρια : Βάλε χωριστὰ τ' ἀποχάραμα.

ἀποχαρρυγῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποχαρρυγῆς Εὐβ. ("Ορ.)
'Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ χαρρυγῆς.
'Αποχάραγα, ὁ ἰδ. : 'Εγὼ σηκώθηκα σήμερα 'ποχα-
ρρυγῆς.

* **ἀποχαρβαλένω**, ἀποχαλεβρύνω Πόντ. ("Οφ.)
'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. χαρβαλένω.
'Αποχαυνῶ, παραλύω : Χαοῦ ἡ ζέστ' ν' ἀποχαλεβρύνῃ μας
(αὕτη ἡ ζέστη θὰ κτλ.). Πβ. ἀποχαρβαλῶνω.

ἀποχαρβαλῶμα τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαρβαλῶνω.

1) Πλήρης διάλυσις, ἀποσύνθεσις Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ξεχαρβαλῶμα. **2)** Ἀποχαύνωσις Πελοπν. (Μάν.) :
Μ' ἔχει πιάσει κατὶ σήμερα σὰν ἀποχαρβαλῶμα. **3)** Μεταφ.
ἠθικὸς ἐκπεσμός Πελοπν. (Μάν.) : Περίμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς
λήγορα τ' ἀποχαρβαλῶμά του. 'Αρχίσανε τ' ἀποχαρβαλῶματα.

ἀποχαρβαλῶνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀποχαρβαλῶνον "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μέσ. ἀποχα-
λεβροῦμαι Πόντ. ("Οφ.)

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χαρβαλῶνω.
1) Διάλυω, ἀποσυνθέτω ἐντελῶς "Ηπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν.
(Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. : Τὸν ἐλνπῆθηκα καὶ
τοὺς ἔμπασα καὶ 'κεῖνοι μοῦ ἀποχαρβαλῶσανε τὸ σπῆτι Μάν.
Κούνησε κούνησε ἀποχαρβαλῶσανε τὴν καρέκλα Λεξ. Δημητρ.
Τ' ἀποχαρβαλῶνους τοῦ σπῆτι Ζαγόρ. Τ' ὁσπῆτιν ἀποχαρβα-
λοῦται Οἶν. Συνών. ξεχαρβαλῶνω. **2)** Μέσ. ἀπο-
χαυνοῦμαι, παραλύομαι, μαραινόμαι Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.
("Οφ.) : Πάει, ἀποχαρβαλῶθηκα τὸν τελευταῖο καιρὸ Μάν.
Μετ' αὐτὸν τὸν τῶν ἐπεχαλεβρώθαμε "Οφ. Συνών. ἀπο-
χαλακῶνω, ἀποχαμνένω **3,** ἀποχαυνῶνομαι (ἰδ.
ἀποχαυνῶνω). **3)** Μεταφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς Πελοπν.
(Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. : Εἶναι μία σουρταλμάρα καὶ μία ἀποχαρ-
βαλῶμένη Μάν. 'Αποχαρβαλῶμένο σπῆτι (ἡ ἐν ἠθικῇ ἀποσυν-
θέσει οἰκογένεια) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποχαλῶ **2.**

ἀποχαρτάλωμαν τό, Πόντ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαρτάλῶνω.

1) Διεύρυνσις. **2)** Διώσπασις.

